

MIMI VLAOVIĆ

PIXIE

Copyright © Mimi Vlaović, 2011.
Copyright © 2011 ovog izdanja, LAGUNA

PIXIE

Glava 1

Prilično je dobar. U stvari, savršen je! Crveni je bio dobra odluka. A i savršeno mi stoji. Mislim da francuski ne bi baš lepo pristajao mojim klavirskim rukama. Dobro, bivšim klavirskim. O bože, o čemu ja mislim! Počni da slušaš. Ovo je važno predavanje! Ja sam pametna, poslovna žena...

Ali koga ja zavaravam! Nikad neću shvatiti ništa o molekularnoj biologiji. Zašto se ja nalazim ovde? Pa...

1. Mama i tata su me naterali da ispitam sve oblasti da bih znala čime želim da se bavim. Zato što, prema njima, pisanje scenarija nije „pravi“ posao.
2. Biologiju sam volela u osnovnoj, zato što sam po čitav čas mogla da se igram s papagajima u kabinetu, a nastavnica bi mi ipak na kraju dala peticu.
3. Ovde sam sa najboljom drugaricom Kaćom, koja sve to oduševljeno gleda, i koja me je ubedila da je baš biologija savršena za mene.
4. Ubedila me je lako, zato što je ovaj momak što sedi ispred mene stvarno sladak, pa smo ga pratile i ispostavilo se da ide na isto mesto kao i Kaća.

Šta sada da uradim da mu skrenem misli sa ove biologije i da me pozove na sastanak? Mislim, znam da je predavanje verovatno veoma značajno za njegovu budućnost i da ću mu skretanjem misli na sebe možda „uništiti karijeru“, ali živim u sadašnjosti. Nisam od onih devojaka koje odmah zamišljaju venčanje i tako to, mada, kad bolje razmislim, smoking bi mu stvarno dobro stajao... Znam! Pitaću ga posle predavanja da mi lepo sve objasni, zato što ništa nisam shvatila. To je jedan od saveta koje non-stop daju u onim tinejdžerskim časopisima; mislim, nije da ja čitam to... Dobro, ponekad čitam... Ali samo zato što imaju neke super članke! I jedino oni pišu reči najnovijih pesama! Ali, da se vratimo na moj plan. Čim izađe, pitaću ga... ne...to je glupo... pa, ja njega i ne poznajem, a pitam ga da mi objasni nešto. Ne... promena plana! Hmm...

„Izvini, je l' imaš olovku?“

„OMG!“¹

Upravo mi se obratio! Čekaj... moram da smislim neki stvarno kul odgovor! Tipa... ali na ovo pitanje ne postoji kul odgovor! Ili imam, ili nemam olovku. A sad je već krenuo čudno da me gleda zato što mu ne odgovaram na pitanje. Mogu da mu odgovorim pevajući. Recimo, da mu otpevam refren neke strava pesme sa MTV-a. U stvari, to bi bilo mnogo glupo. Ali mogu da mu odgovorim i da koristim neke stvarno stručne reči. Bolje da prestanem da mislim. Moram da odgovorim nešto brzo, inače će misliti da sam luda!!!

„Sintezično nemam.“

Šta sam sad lupila! Moram da se izvadim! Odmah. Mislim da reč „sintezično“ čak i ne postoji. Mislim...

¹ Engl.: OMG – *Oh, My God*: O, moj bože!

„Izvini, unela sam se u predavanje, nemam olovku.“

E, to je već bolje. Kao da sam neka mlada biologičarka u usponu. I toliko sam se unela u predavanje da ga čak nisam ni čula.

„Predavanje se završilo. Tražio sam ti da bih se upisao u knjigu utisaka.“

Koja sam ja glupača. Stvarno.

„Znam. Samo sam još pod utiskom.“

Dobro je, izvukla sam se.

„I ja. A koji ti se deo najviše svideo?“

Kaća, gde si sad kad mi trebaš? Ne znam zato što sam sve vreme gledala u svoje nokte!

„Pa svi nokti, delovi, mislim, podjednako su dobri... A tebi?“

Zvoni mi mobilni i odjednom se glasno čuje uvodna špica iz crtanog filma *Nodi* koju mi je neki tip namestio za novogodišnju noć! A ja sam bespomoćan slučaj za tehniku... I ne znam da je promenim. I tako ću sad da se izblamiram pred možda najzgodnijim frajerom na svetu, samo zato što nisam dovoljno zainteresovana za tehniku!

„Halo?“

„Hej, draga, gde si? Pod hitno mi trebaš!“

Moja mlađa seka. Baš je našla pogodan trenutak da me pozove...

„Tu sam, Kiki! Šta je bilo?“

„Seko, dođi brzo u Dušanovu!!! Čekaću te na stanici, pored crkve!“

Divno! Baš sada, kad sam se ponadala da će me ovaj tip pozvati na kafu, hitno sam potrebna sestri. I tako je to uvek. Nikad ništa nije ispred Julije, ili Kiki, kako je ja zovem. Volim je najviše na svetu! Samo bih volela da je izabrala malo bolji trenutak...

„OK, evo me! Baj!“

Spuštam slušalicu. Sad moram da otkačim slatkiša!

„Sori, moram da idem! Ćao!“

Baj, baj frajeru! Mislim da ću zaplakati! Kaća je misteriozno nestala... Ja izlazim iz učionice i shvatam da sam u delu grada koji uopšte ne poznajem. A to znači da nemam pojma u koji bus da uđem! Pozvaću Kaću na fon. Ne mogu da verujem. Nemam baterije! OK... Dolazim do najbliže stanice. Jednostavno ću pitati nekoga. Ovaj tip pored mene se stvarno oseća na alkohol, pa neću da mu se obraćam... Žena sa naočarama izgleda fino.

„Dobar dan...“, obraćam joj se sa osmehom.

„Kretenu jedan! Hoćeš da te otpustim ovog trenutka?! ... Imaš petoro dece! Koga briga!“

Ja nemam petoro dece! Šta ona priča? Aaaa... Tek sada sam videla da ima blutut zakačen za uvo... Pa sada bar znam da nije fina... Jao! Ja sam dete iz centra grada! Nikada se ne vozim busom! I kako ja sada da znam u koji da uđem? Evo ga! Evo mog dragog! Dobro, nije još, ali možda bude. Izašao je sa predavanja. Sad ću da ga pitam, možda on zna!

„Hej! Je l' znaš, možda, kojim busom da dođem do Ulice cara Dušana?“

„Da, naravno! 26.“

„O, hvala ti, hvala! Spasao si mi život!“

Jej! Baš je sladak što mi je pomogao. Ima te divne dugačke trepavice i prelepe plave oči. Kosa mu je razbarušena, a obučen je u zelenu majicu, farmerke, starke i ima braon jaknu. Gleda me pomalo čudno... O ne, ponovo ga gledam sa blentavim osmehom! Okej! Odlazim. Odlazim na 26-icu. Evo je. OK... Polako... Baš kako ti je Kaća objašnjavala. Prvo stajem na najniži stepenik, pa onda brže na ostale da me ne

bi udarila vrata, a onda tražim pogodno mesto i hvatam se za... Ooooooooooooooh! Tresnula sam. Pred svima. Nisam se na vreme uhvatila za ovu šipku hvataljku ili kako se već zove. Koji blam! Ustajem kao da se ništa nije desilo! Eto tako. Tako je već bolje.

Posle deset minuta

Koliko još?! Vozim se već sat vremena u ovoj sporoj krtiji! Nije još ni Tašmajdan prošao! Kako ljudi izdržavaju u ovome? Svi izgledaju potpuno smireno. Kao da je to uobičajeno voziti se ovim svaki dan. Oh... Pa možda njima i jeste uobičajeno. NEEEE! Pokvario mi se lak! Moj besprekoran lak, za koji sam nedeljama puštala nokte! Nedeljama! A sad, baš tu, na domalom prstu leve ruke, on je izgребan. „*My precious... My beautiful precious...*“² Dobro, sad citiram onog čudaka iz *Gospodara prstenova*... I, evo nas. A evo i moje sestre na stanici. Čeka me. Evo me, seko, dolazim!

„Kiki! Šta je bilo?“

„Dođi brzo! Jako je važno!“ Kiki me uspaničeno vuče za ruku.

„Evo me, blesavice!“

E sad će da mi kaže da joj je pukla čarapa. Uvek bude nešto potpuno glupo i nevažno! Ali u njenom svetu osamnaestogodišnjakinje to je mnogo važno!

A ja... Ja imam dvadeset tri godine. Sve ispite sam položila i sada treba da se zaposlim. Studirala sam scenario na Fakultetu dramskih umetnosti. Na faksu sam upoznala Kaću. Njena

² Moj dragoceni... Moj prelepi, dragoceni...

sestra bliznakinja je studirala sa mnom. Kaća je svakodnevno dolazila po svoju sestru i jednog dana smo se sudarile dok sam ja izlazila, a ona ulazila u zgradu fakulteta. Od tada smo nerazdvojne. Pre nego što sam upoznala Kaću, nisam imala nijednu pravu drugaricu. Sem ove moje seke ovde.

„Hajde, brže, Lolo!“

Zove me Lolo otkad smo gledale neku seriju o plesu *Korak napred*, gde bih ja uvek bila Lolo, a ona Silvija... Inače se zovem Singidunuminela. Mislim da ne postoji čudnije ime. Ne znam šta je bilo mojim roditeljima u glavi kad su mi izabrali to ime. Jeste, Singidunum je Beograd. Ali stvarno! Za devojčicu ime Singidunuminela. Stvarno nisu normalni. A moja sestra – Julija. Tad su se setili da daju normalno ime!

„Evo me! Šta je bilo?!“

Ulazim u neku staru zgradu, penjem se uz stepenike dok ne vidim otvorena vrata. Ulazim u nepoznat stan. Mali je, jednosoban. A unutra je Kikin najbolji drug Lazar. Uvek je zezam da joj je dečko. Ali znam da nije. On ima neku svoju devojku koju nikad u životu nisam videla. A i Kiki ima dečka. Stidim se da kažem, ali ni njega nikad nisam videla! Lazar će da mi kaže nešto. Znam, zato što me je pogledao u oči. Nisu se valjda venčali on i Kiki?

„Singidunuminela...“, koristi moje puno ime, nešto je ozbiljno, sto posto, „dodi!“

Dolazim: čujem bebin plač. I vidim bebu umotanu u VUNENO ćebe na drvenom barskom stolu. Kladam se da nema ni deset dana.

„Šta ste to uradili?!“

Uzimam bebu. Umotavam je u svoj pamučni džemper i ljuľuškam je.

„Lolo, ostavili su je ispred vrata! Ne znamo šta da radimo! Stiglo je i pismo!“ Kiki nikad u životu nije bila ozbiljnija.

„Je l' me vi to zezate? Ostavili su bebu ispred vrata, vama? Vama od kojih ne postoje neodgovornija bića! Daj mi poruku.“

„Lolo...“

„Daj mi poruku!“

Pružna mi papir: „Znam da ćete je čuvati dobro. Zove se Piksi. Sudbina joj je bila takva. Uskoro ćete saznati koliko ste privilegovani što je ostavljena baš vama. Sa nama nije bezbedna. Nemojte je ostavljati u mraku. Nek uvek bude pod svetlom! Bar majušnim!“

Kakva je ovo čudna poruka!

„Čestitam, postala si roditelj!“ Kao i uvek u ozbiljnim trenucima upada Lazar sa svojim glupim šalama.

„Hajdemo u policiju. Da je stave u neko sirotište“, uplašeno izgovaram.

„Ali, ne!“, viče Kiki.

A mala Piksi me gleda svojim velikim, tamnim očima. Ima svetao ten. Izgleda poput vile.

„Lolo, nismo ti još sve pokazali!“

Šta će sad da mi kaže? Da su ostavili još deset beba ispred ulaza? Ili da je sve ovo skrivena kamera! Daaa! Kako se toga nisam setila ranije. Sve su mi ovo namestili zato što sam rekla da neću sa njima na proslavu Nove godine jer su klinici.

„Lolo, pogledaj Piksina leđa!“

Da vidimo. Kako je slatka malenica. OMG! Ali, šta joj je ovo na leđima? Kao dva majušna roze-bela mekana izraska!

„Š... Šta je OVO?“, uspela sam nekako da progovorim.

„Nismo sigurni, ali mislimo da su krila.“

I to mi kaže tek tako. Smireno. Mislim, naravno, pa svaka druga osoba na svetu ima krila. Da, kako sam uopšte

pomislila da je to čudno? Skroz sam blesava. Mrzim kad sam ovako sarkastična. To je faza kada sam skroz-naskroz prolupala. Prošli put sam bila u tom stanju kad sam otkrila da mi je najbolji drug iz srednje gej. A to sam saznala kad sam pročitala njegov dnevnik i otkrila da je MOJA simpatija u stvari i njegova. Strašno! Što sam se toga setila baš sada?!

„Lolo, pa ne možemo da je damo u sirotište sa krilima! Uzeće je za neka istraživanja, i to!“

Možda je u pravu. Ne mogu da verujem da to govorim za nekoga, a da nisam ja sama u pitanju. Znam, nepopravljivi sam narcis.

„Pa, onda, šta ćemo sa njom?“

Možda oni imaju neku pametnu ideju.

„Nadala sam se da ćeš je ti uzeti... Dok ne nađemo drugo rešenje! Molim te! Ti si jedina kojoj verujem a da ima veliki stan. I živiš sama!“

Ne! Uništiće me! Kako sad da nađem dečka kad imam krilatu bebu kod kuće! A da ne pričam o poslu! Dobro je što se scenarija pišu kod kuće. Ali neću stići nijednu rečenicu da napišem!

„Pa...“

Gledam u Piksi. Šta je ona? Gleda me tako nežno. Uvek sam bila slaba na bebe. I kuće i mace. I frajere sa onim pravih dorćolskim naglaskom, koji ja, iako sam iz Starog grada, nemam.

„OK.“

Ne mogu da verujem da sam pristala na ovo!

„Ali samo dok ne nađemo bolje rešenje!“

Nadam se da ću se setiti nečeg brzo...

„Jeej! A ja ću te posećivati svaki dan, najbolja seko na celom svetu i šire!“

Uvlači mi se. I treba. Nisam joj ja neki bebisiter ili tako nešto! A sad, sad treba da nađem krevetić i odeću za bebe.

Piksi se smeši. Kao da nas je razumela.

„Mama!“

Dete ima oko sedam dana, a zna da priča. Dobila sam genija. Sa krilima.

„Nisam ti ja mama, srećo.“

E, sad plače. Ali anđeoskim glasom. Kao onaj glas što se čuje u filmovima kad se prikaže nešto vredno. Kao: aaaaaa-aaaaa. Ljuljuškam je. Ne vredi. Onda moram da pevam. Nije da se pravim važna, ali stvarno dobro pevam.

Mala devojčice, najlepša srećice.

Moja princezice, nemoj da plačeš.

Sve je lepo, sve je dobro.

Zajedno ćemo proći ovo.

Ti si moja ruža, u bašti lala.

Ti si moj Mesec na nebu zvezdâ.

Ti si moja vila u svetu ljudi.

Ti si moja sreća u svetu drugačijih ćudi.

Ovu pesmu mi je mama stalno pevala kad sam bila mala. I uvek upali. Piksi je zaspala. A sad: pod hitno u supermarket po mleko i flašicu i da, dudu. U stvari, što malo ne bih zaposlila ove tinejdžere?

„Kiki, ti mi kupi mleko, flašicu, dudu i kolica. I to sve donesi kod mene za sat vremena“, naređujem joj.

„Važi! Šta god hoćeš!“, veselo odgovara Kiki.

Dobro, sad idem kući. Živim blizu, pa neću da pravim traume ovom detetu vožnjom busom. Ne mogu da verujem šta me

„Uđi“, govorim ledeno.

Ne smem da mu dozvolim da pomisli da među nama još postoji nešto. Ulazi u dnevnu sobu, seda na moj ležni-beg, i gricka kokice koje sam sebi spremila! Eto šta je bilo između nas. Ignorisao me je unedogled. Razumem, umetnik je pa mu misli odlutaju! Ali kad mu govorim da sam pala ispit, treba mi bar zagrljaja i nekoliko nežnih reči! A ne njegovo „aha“...

„Sing, ne mogu da živim bez tebe! Ništa mi ne ide dobro! Nijedan ispit nisam položio!“

Znači, to je. Treba mu privatna profesorka i zgodna devojka koja svuda ide sa njim. O da, i kućna pomoćnica! Tri u jednom. Hajde, ljudi, ako odmah pozovete broj na ekranu, možda ću vas i masirati kad govorite kako ste se povredili na fudbalu, a u stvari sve vreme ste bili sa bivšom devojkom koja vas je i zgazila!

„Darko, ne! Neću! Lepo mi je da sam singl, zasad!“

„Ali promenio sam se!“

Nisam imuna na ovo. Tako je sladak. Još jedna reč i njegova sam.

Piksi plače! Trčim u sobu, ljuljuškam je i vraćam se sa njom u dnevnu sobu.

„Je li... Je li moje?“

Dođe mi da crknem od smeha! Čoveče, raskinuli smo pre dve nedelje, zar ne misliš da bi primetio da sam trudna! Ali ne vredi da se raspravljam sa njim. Pokušala sam mnogo puta, ali ne vredi. Samo odjednom bi mu pao na pamet neki stih i odmah bi otrčao da ga zapiše i izašao iz konflikta. Znam to.

„Nije, Darko. Od drugarice je. Zamolila me je da joj čuvam bebū. A sad idi. Previše sam zauzeta da bih pričala. Pogotovo sa tobom“, lažem u trenutku.

„Dobro. Ćao! Ali znam da ćeš se predomisлити! Možda jesam malo mlađi od tebe, ali voliš me. I ti to znaš.“

Odlazi. Potresao me je svojim rečima. Ali znam da ga više ne volim. Samo, kao da može da me hipnotiše očima. Mama mu je psiholog, a i zna da hipnotiše. Kladim se da mu je pokazala neke metode zato što želim da mu se vratim svaki put kad me pogleda.

Dobro je da je otišao. A gde li je Kiki bila za ova tri sata? Sad ću da zovem tu ludaču od moje sestre koja mi još nije donela ništa. A mleko mi je hitno potrebno. Piksi nešto priča i maše rukama... Mislim da je gladna i da će uskoro početi da plače.

O, ne... podigla me je! Noge mi nisu na zemlji! Lebdim! Sigurna sam da je to uradila Piksi. Da li ja sanjam? Letim! To mi je bila najveća želja kada sam bila mala. Gledala bih Petra Pana po milion puta i nervirala se što ja nemam malo čarobne prašine! Da probam da se pomerim... Mašem rukama bezuspešno. Dobro, zaglavljena sam u mestu i ko zna kad će Piksi hteti da me pomeri. A sad joj se baš sviđa što letim. Smeje se kao da je čula najsmješnji vic na svetu... Verovatno je sve ovo prisutno samo u mojoj glavi zbog napetosti i nervoze. Da. Sad ću da zažmurim i otvorim oči i sve će biti u redu. Zatvaram pa otvaram oči, ali ništa se nije promenilo! Treba mi odmor, i to pod hitno.

Sad ću da pozovem da rezervišem karte za Kan. Bila sam tamo prošle godine i bilo je prelepo! Bila sam da vidim neke poznate ličnosti, baš za vreme filmskog festivala. I u mom hotelu je bila Penelope Kruz! Mislila sam da ću se onesvestiti kad sam je videla. Ali ponašala sam se kao da sam i sama holivudska zvezda! I zato je, nažalost, nisam pitala za

autogram... I dan-danas se kajem zbog toga. Ali sad imam malo veći problem! Lebdim! Možda da smislim neku čaroliju da se spustim? Neće škoditi da probam. Valjda...

„Poslušajte me više sile,
Želim da se spustim sa... sa...
(Šta se rimuje sa sile?)

Zemlje?

Nek ponovo hodam po zemlji ja!

Kao... kao nekada!“

Ništa se ne dešava. Ali Piksi opet nešto radi ručicama.

I priča.

„Hajde, mala, spusti me molim te!“

Ne znam da li išta razume, ali vredi probati.

Uh,... Na zemlji sam! A neko zvoni. Kiki, u pravi čas. Bolje da nahranim Piksi nego da joj bude dosadno pa da me opet podigne u vazduh. Evo Kiki. Sa sojinim mlekom u rukama.

„Kiki! ZAŠTO MI NISI DONELA NORMALNO MLEKO?!“ Pošizela sam, derem se iz sveg glasa.

„O, pa mislila sam da malu odgajamo kao vegetarijanca.“

„Kiki! Zašto? A i samo da ti kažem, vegetarijanci jedino ne jedu meso, inače PIJU mleko.“

„A... OK... Moja greška!“

Kako uvek može da ostane tako smirena i vesela? Uh...

„Pa, jesi li kupila bar vodu?“

„Pa, mislila sam da joj dajemo česmovaču da je ne razmazimo.“

E, sad me stvarno izluđuje!

„Lolo, ali ona ima flašicu i mleko. I već pije sama.“

Šta sad lupa? Ne mogu da verujem! Stvarno pije sama! Odakle se sad stvorilo mleko?

Poludeću. Uzimam telefon i rezervišem karte za Kan.

„Halo, dobar dan, želela bih da vas pitam ima li slobodnih karata za Kan, za sutra?“

Koliko dugačku rečenicu treba da izgovorim da bih bila ljubazna? Mislim, mogla sam lepo da joj kažem: IMAŠ KARTE ZA KAN? Ali onda bih zvučala kao prostakuša. Zvučala bih kao nepristojna devojka. To sad zvuči malo previše seksi... Kao *naughty, naughty girl*.⁴ E sad sam stvarno polude-la. O čemu ja mislim. Ova žena mi objašnjava nešto preko telefona, a ja sam se zamislila. OK, slušam.

„... u osam časova.“

Šta u osam?

„Izvinite, nisam vas čula, šta ste rekli?“

„Ima sutra let u osam ujutru. Želite li povratnu kartu?“

Normalno da želim! Treba mi odmor, neću doživotno da živim u Francuskoj!

„Želim. Za deset dana.“

„Dobro. Na ime?“

Evo dela koji ne volim. Svi misle da se zezam ili kao ne čuju da bih morala da se osramotim po pet puta ponavljajući...

„Singidunuminela Antić.“

„Singidu..?“

Ostaću mirna. Neću dozvoliti da me ovo oneraspoloži.

„S-i-n-g-i-d-u-n-u-m-i-n-e-l-a Antić.“

„Dooobro... Niste mi rekli koliko karata?“

„Da... Da li se za bebu od otprilike deset dana... (koja ima magične moći!)... plaća karta?“

„Ne. Jeste li sigurni da želite da putujete s tako malom bebom?“

⁴ Vrlo nevaljala devojka.

„Ne brinite. Neće njoj ništa biti.“

U to sam sigurna. Ako avion krene da pada... Ne daj bože!
...Ona će samo krenuti da leti!

„Dobro. Doviđenja. O, i da. Rezervisala sam na Antić. To nije problem?“

Nameštam izveštačen osmeh iako me ne vidi.

„Nije. Doviđenja!“

Spuštam slušalicu i shvatam da je Kiki pored mene.

„Putujes! Je l' mogu s tobom, moooooooooolim te!“, pita me Kiki.

Ne, ne možeš Kiki, zato što baš od tebe treba da se odmorim!!!

„Ne možeš.“

„Ali, moooooooooolim te! Nećeš me ni primetiti.“

U ovo sumnjam.

„Ne može, Kiki. Meni jednostavno treba odmor od... (ne mogu da budem okrutna prema njoj! Ne mogu da joj kažem da mi smeta)... svega.“

„Pa možemo zajedno. Sestrinski!“

Ona stvarno ne odustaje! Možda ste već primetili da nisam neki karakter, a ovo je dokaz za to.

„OK.“

„Jeej! Lazar će se baš obradovati.“

ŠTA Lazar! Ima dečka, a pozvaće Lazara! I šta bi sa onim SESTRINSKI?

„Nemoj mi reći da ćeš pozvati Lazara!“

„Daj, Lolo! Pa Lazar i ja smo kao sijamski blizanci!“

„Kiki, nije da se mešam, ali šta tvoj dečko misli o Lazaru?“

„Lolo, pa malo je ljubomoran, ali i on ima tri drugarice sa kojima je u boljem odnosu nego sa mnom!“

Ovo je bolesno. Ali stvarno. Ja bih ludela od ljubomore da mi dečko ima drugarice! Ali ne i Kiki. Tako je to! Ona bi

uvek bila mis šarma na nekim malim školskim takmičenjima, a ja, pa... uglavnom mis fotogeničnosti... Što isto nije tako loše...

„OK, vodimo Lazara. Ali ti ćeš da saopštiš mami! Neću da ispadne da vas ja nešto kvarim i odvlačim od fakulteta!“

„Dobro! Evo baš sad ću da joj javim!“ – uzima slušalicu i okreće dobro poznat kućni broj.

„Halo, ej mama, dobro sam. Zamisli molim te! Lolo me je pozvala da idem sa njom u Kan... Da, ZNAM da treba da učim... Da, šta da radim, toliko je insistirala pa ne bih da je odbijem... Znaš, njoj je sada jako teško otkad je raskinula sa dečkom...“

Ne mogu da verujem. Ona nije normalna. Šta joj to priča?

„Daj mi telefon!“ – otimam joj telefon.

„E, mama, ona ide sa mnom zato što me je molila pola sata...“

„Znam, srećo, znam. Ona uvek malo preuveličava.“

„E dobro je. Hajde, ljubim te.“

„Ljubim te. Čao! Srećan put, javi se kad stigneš!“

„Hoću!“

Ja sam ipak mamino prvenče, pa mi veruje. Hi-hi-hi... Dobro, sad da se spakujem na brzaka. Samo nekoliko osnovnih stvari.

Pa, dobro. Kako sam se spakovala, mogla bih da živim tamo: dvanaest majica s dugim rukavima, petnaest s kratkim, tri para farmerki, deset kupaćih kostima, dva šorca, pet mini-suknjica, tri suknje do kolena, dva para čizama, četiri para japanki i jedne patike, tri pidžame i dve seksi spavačice, sedam pari čarapa i tri para hulahopki. I skijaška jakna. Mislim da je to to. O da, i tri haljine za svečane prilike da

Glava 2

You have to cry me out! You have to cry me oooooout!!!⁷

Kakva divna pjesma za buđenje. Gasim alarm... Ova pjesma je u stvari za mog bivšeg! Piksi je baš spavalica! Nije se probudila nijednom kad sam je pogledala. A to je bilo najmanje četrdeset sedam puta u toku noći. Nisam znala da je tako naporno spavati sa bebom... I dalje spava. OK, sada ću da napravim doruč... Šta dati majušnoj bebi da jede? A da... hvala bogu, pa volim mlevenu plazmu, znam da je to za bebe, a lako se pravi i stvarno je ukusna. Nemam mleko! Da, sad sam se setila. Paaa... Pretpostavljam da bih mogla da odem do prodavnice, tu na kraju ulice. Piksi se ništa neće dogoditi. A neću da je budim da ide sa mnom. OK... Boli me uvo što sam u pidžami. Kao da će neko da me vidi... Patike, i napolje! Izlazim na ulicu i brzim korakom idem ka prodavnici. Zaboravila sam mobilni. Pa kao da će neko da me zove u pet ujutru. I ja sam blesava... OK, evo Mini-Maksija otvorenog 24 časa. To mi treba, niko drugi ne radi u pet ujutru!

⁷ Treba da me preboliš! Treba da me preboooooliš!!!